

[Maisted]

af DUC, at der overhovedet ikke er ændret i deres planer i de kommende år, at de altså ikke havde tænkt sig at hive olien langsommere op end det, ministeren antyder. Det er altså den fremtid, som vi ikke kender noget til, som ministeren nu vil påvirke, og ministeren er unægtelig noget i klemme. På den ene side vil han altså fremme, at vi får olien op, men der bliver jo hverken mere eller mindre olie i den danske Nordsø af, om den kommer hurtigere eller langsommere op. Tværtimod har det vist sig, at værdien af olien er steget, sådan at der ikke er nogen grund til at prøve at forcere et sådant arbejde. Men dér er han altså kommet i klemme med venstrefløjens her i salen, som siger, at nu skal vi tage det lidt med ro, vi må ikke bruge al olien ude i Nordsøen på én gang. Så skal ministeren altså pludselig til at forklare VS og SF, at han skam ikke agter at tage olien op i et uforsvarligt tempo, han vil også have ret til at sige til koncessionshaverne, de gamle og de nye, at de nu heller ikke må tage for megen olie op på én gang ude i Nordsøen. Det skal nok give anledning til besværligheder i fremtiden.

Det næste argument, ministeren fremfører, er, at der skulle være tale om en større forsyningssikkerhed for Danmark. Det har vi jo hørt til bevidstløshed, og vi har forsøgt at forklare offentligheden, at det ganske enkelt ikke passer. Danmark er indgået i et internationalt energisamarbejde med en række vestlige lande, og når vi ikke har en forsyning på 100 pct. fra Nordsøen, er vi underlagt ganske bestemte spilleregler, som er udarbejdet i Det internationale Energiagentur, således at man måske kan tale om, at hele den vestlige verden skulle få en større forsyningssikkerhed, hvis der kommer en større mængde op, end vi havde regnet med. Det er vel det nærmeste, vi kan komme det, og det vil nok være yderst beskedent. Vi er bundet til et samarbejde med den vestlige verden.

Det næste element i denne aftale – og det kan fremskridtspartiet bestemt ikke lide – er en styrkelse af statselskabet D.O.N.G. Det betyder, at en del af disse midler skal gå til at opbygge et statsligt olieselskab, i stedet for at danske forbrugere får lettelse. Det betyder store offentlige investeringer i olierørledning, og man kan også risikere, at det betyder voldsomme investeringer i et raffinaderi ved Fredericia.

En køberet til et sådant statsligt olieselskab betyder kun, at der bliver en mellemhandleravance, som forbrugeren også skal betale. Det er her, ministeren mener at man har vundet noget særligt for det danske samfund, når man får en statsdirigering, og det betyder blot, at det hele bliver meget dyrere.

I dette udkast – og der er jo kun tale om et udkast til en aftale, hvis reelle indhold vi først får noget at vide om, når det bliver bearbejdet i undergrundsudvalget – mangler det vigtigste, nemlig beskatningen, og det er selvfølgelig her, man kunne sige at den danske befolkning har reelle interesser. Den har interesse i at få en andel af de merfortjenester, man kan dokumentere olieselskaber og DUC måtte få af Nordsøen, altså store gevinster, som man ikke kunne overskue for år tilbage. Skattestrykket her i landet er jo rigeligt højt, så hvis man vil gennemføre en sådan beskatning – og den skal være så fornuftig, at olieselskaberne og DUC kan udføre et stykke arbejde derude, for ellers vil de nye koncessionshavere formentlig overhovedet ikke byde på det; men det er jo også noget, der hører fremtiden til – bør den komme den danske befolkning til gode. Det vil sige, at der skulle gennemføres skattelettelse, i stedet for at overskuddet enten går til et statsligt olieselskab eller til statskassen, som jo for tiden er temmelig bundløs. Altså hvis vi – og det har vi også sagt hele tiden – skal være med til at lave beskatning af Nordsøolien, skal det komme den danske befolkning til gode i form af skattelettelse.

Olieselskaberne, som ved køberetten nu skal aflevere en del af olien, får så lov til at købe olien tilbage fra D.O.N.G. Det vil sige, at vi stadig væk er i en situation, hvor man vil bruge midlerne til at opbygge et nyt erhverv, siger ministeren. Det kunne der selvfølgelig nok være rimelighed i i en arbejdsløshedssituation, hvis man havde råd til det. Men den fremtid, som findes ude i Nordsøen, er jo ret begrænset, idet man regner med, det kan vare 30–40 år.

Nu er man altså parat fra statens side til at opbygge et statsligt selskab, der skal have en mængde af de midler, der bliver i overskud ude fra Nordsøen, for at man skal kunne opbygge en særlig ekspertise, på trods af at alle ved, at der er nok af ekspertise på dette område. F. eks. har nordmændene jo ofret milliarder af kroner for at få en eksper-